

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Víta Bičáka a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Pavla Simona v právní věci žalobkyně [REDAKCE], narozené dne [REDAKCE], bytem v [REDAKCE], zastoupené Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou se sídlem v Brně, Burešova 615/6, proti žalované **České republice - Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 1/376, o zaplacení 70 000 Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 17 C 30/2017, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2018, č. j. 70 Co 212/2018-165, t a k t o :

- I. Dovolání **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se proti žalované domáhala zaplacení celkové částky 70 000 Kč podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, dále také „OdpŠk“, sestávající z přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 40 000 Kč způsobenou jí nesprávným úředním postupem orgánu sociálně právní ochrany dětí Úřadu městské části Brno-Židenice (dále jen „OSPOD“), který pochybil při plnění svých zákonných povinností a vyvolal soudní řízení o výchovném opatření, aniž by využil jiných zákonem mu daných možností a hájil zájmy dítěte, a z náhrady skutečné škody ve výši 30 000 Kč za náklady jejího právního zastoupení.

Obvodní soud pro Prahu 2 (dle jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 15. 2. 2018, č. j. 17 C 30/2017-107, zamítl žalobu co do částky 60 000 Kč (výrok I), řízení co do částky 10 000 Kč zastavil (výrok II) a uložil žalobkyni, aby žalované na náhradě nákladů řízení zaplatila 600 Kč (výrok III).

Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 23. 8. 2018, č. j. 70 Co 212/2018-165, rozsudek soudu prvního v zamítavém výroku ve věci samé ohledně částky 10 000 Kč změnil tak, že žalované uložil, aby žalobkyni zaplatila částku 10 000 Kč, jinak jej v tomto výroku potvrdil (výrok I) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II).

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 do 31. 1. 2019 (viz čl. IV. a čl. XII. zákona č. 287/2018 Sb.), dále jen „o. s. ř.“

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Napadá-li žalobkyně rozsudek odvolacího soudu co do části, jíž bylo jejímu nároku v rozsahu 10 000 Kč vyhověno, je nutno zdůraznit, že k podání dovolání je účastník řízení oprávněn jen tehdy, vznikla-li mu rozhodnutím odvolacího soudu procesní újma, která může být zrušením rozhodnutí odvolacího soudu napravena. Z povahy dovolání jako opravného prostředku vyplývá, že je může podat jen ten účastník, jemuž nebylo rozhodnutím odvolacího soudu plně vyhověno nebo jemuž byla naopak soudem uložena povinnost, přičemž účelem dovolání je zvrátit pro daného účastníka objektivně nepříznivý důsledek rozhodnutí odvolacího soudu. Směřuje-li dovolání proti výroku (případně jeho části) rozhodnutí, jímž nebyla dovolatelce způsobena újma odstranitelná rozhodnutím odvolacího soudu, pak je třeba je pokládat za subjektivně nepřipustné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdo 1363/96, publikované v časopise Soudní judikatura pod č. SJ 3/1998, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 2. 2001, sp. zn. 29 Odo 2357/2000, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2016, sp. zn. 30 Cdo 421/2016, nebo usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2000, sp. zn. 31 Cdo 2675/99, rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na <http://www.nsoud.cz>).

Dovolání v části, v níž směřuje proti výroku napadeného rozsudku odvolacího soudu, jímž byl ohledně částky 10 000 Kč změněn výrok I rozsudku soudu prvního stupně, kterým byla zamítnuta žaloba o zaplacení 60 000 Kč je subjektivně nepřipustné, neboť v uvedeném rozsahu odvolací soud požadavku žalobkyně vyhověl, a rozhodnutí odvolacího soudu jí tak nemůže přinést procesně výhodnější výsledek odvolacího řízení.

Dovolací soud proto v rozsahu částky 10 000 Kč dovolání odmítl, neboť bylo podáno někým, kdo k dovolání není oprávněn [§ 218 písm. b) a § 243c odst. 3 o. s. ř.] - k tomu také srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 11. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2386/2016.

Podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (ve znění účinném od 30. 9. 2017) dovolání podle § 237 není přípustné proti rozsudkům a usnesením vydaným v řízeních, jejichž předmětem bylo v době vydání rozhodnutí obsahujícího napadený výrok peněžité plnění nepřevyšující 50 000 Kč, včetně řízení o výkon rozhodnutí a exekučního řízení, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv a o pracovněprávní vztahy; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

V řízení, jehož předmětem je částka skládající se z několika samostatných nároků, odvíjejících se od odlišného skutkového základu, má rozhodnutí o každém z nich charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je třeba zkoumat samostatně, a to bez ohledu na to, že tyto nároky byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 32 Odo 747/2002, a ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3238/2013, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11.

2017, sp. zn. 25 Cdo 2245/2017, schválené k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i dovolatelem citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 25 Cdo 2974/2010). Tyto judikatorní závěry jsou použitelné i po změně formulace ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. provedené s účinností od 30. 9. 2017 zákonem č. 296/2017 Sb., a to již proto, že cílem uvedené novely bylo dle důvodové zprávy „odbřemenění dovolacího soudu“, tedy zúžení přípustnosti dovolání, a nikoli její rozšíření.

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1791/2018, uzavřel, že podle právní úpravy účinné od 30. 9. 2017 není dovolání přípustné, jestliže žádný z nároků se samostatným skutkovým základem, které jsou předmětem dovolacího řízení, není nárokem na peněžité plnění přesahující 50 000 Kč (ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv a o pracovněprávní vztahy).

V poměrech projednávané věci platí, že žalobkyně žalobou uplatnila dva samostatné nároky - na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 40 000 Kč v důsledku nesprávného úředního postupu a na náhradu skutečné škody ve výši 30 000 Kč za uhrazené náklady ze její právní zastoupení. Pokud pak bylo odvolacím soudem rozhodnuto tak, že rozsudek soudu prvního stupně byl ohledně nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu co do částky 10 000 Kč změněn, tak že žalobě bylo v této části vyhověno a co do zbývající částky 30 000 Kč tohoto nároku byl zamítavý výrok rozsudku soud prvního stupně potvrzen a současně byl potvrzen i zamítavý výrok ohledně nároku na náhradu skutečné škody ve výši 30 000 Kč, pak ani jeden z těchto dílčích nároků nepřesahuje 50 000 Kč.

Ze shora uvedeného důvodu je podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. dovolání nepřípustné i co do zamítnutí částek 30 000 Kč a 30 000 Kč, neboť dovoláním dotčenými výroky nebylo rozhodnuto o peněžitém plnění převyšujícím 50 000 Kč, a proto je dovolací soud podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení netřeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 3. 6. 2020

Mgr. Vít Bičák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Viktor Kramář, DiS.